115 SVALE-QVITTER.

Saima n:o 28 11.VII 1844

Herrlig var den blåa,
Rikt kristallbeprydda
Boningen i neckens ri-ke;
Kommer kall och kulen höst,
Flyr jag åter dit,
Flyr jag dit!

Men när köld och gråa
Dimmor äro flydda,
Hviskar kärleken: nu vi-ke
Vintersömn ur svalans bröst;
Och då far jag hit,
Far jag hit!

S. R.

116 BREF FRÅN EN RESA.

Saima n:o 28 11.VII 1844

Min väg förde mig fyra tiotal mil tvärsöfver landet. Jag såg något af dess både poëtiska och prosaiska natur, och jag bekänner, att jag förr hade nog af den förra än af den sednare.

Att resa är en herrlig sak. Men att resa med håll- gästgifvare- och reservskjuts, det är dock knappt att resa. Färdas man på de större stråkvägarne i vårt kära fädernesland, åker i vagn och består sig en säker kusk – må så vara. Men tråkar man fram på de mindre besökta, njute då af en resas behag, hvem som förmår.

Du kommer till en station. Ljusgula linluggar titta på dig ur hvarje glugg, luta till hvarje smutsig fönsterruta. Ett par hundar – handskhundar kallas de för skinnets framtida bestämmelse – äro likväl de enda, som mottaga dig. Vänta, för att pröfva den fosterländska långsamheten, tio eller tjugu minuter, så stå kanske ett halft dussin män och qvinnor redan i förstugan, gapande med öppen mun, och mellan dem tränges ett dussin barn i naturlig, fordom hvitgrå oskuldsdrägt, med en karta laverad öfver ansigtets friska bruna grund, om det är sommar, öfver en blekgul på den mörka vinterdagen. Ingen frågar dig, hvad du har att begära; ingen ger sig mödan gissa, att en häst till nästa station är det enda du önskar; ingen rör en fot för att närma sig eller ett finger för att hjelpa till vid den medförda hästens afsadling; ingen vidrör mössan till en helsning, knappt två mumla ett oartikuleradt ljud till svar på ditt aldra vänligaste »goddag.» Du menar, att en vacker sommardag folket skulle vara ute på fältet. Ja under skörden lärer väl så vara, men deremellan finnas de alla tider i pörtet, som bjuder jemn stekvärme.

Fråga nu om hästar finnas, få i långsträckta toner det svar, att de äro »der borta i hagen,» och gå in i gästrummet i den förhoppning, att man verkeligen är sinnad hemta dig någon af dem. Då inträder först en matrona, hvilken du kan anse för värdinna i huset. Efter henne följa kanske ett par män, ja om lyckan vill dig väl hela skaran, män, qvinnor och barn. Nu lösas anförerskans tungas band. Hon frågar: »hvarifrån Herrn kunde vara? hvart han skall resa? hvad der att göra? hvilket